

ถ้า
เพื่อ
น้อง
ชาย
สัก
ก็
....

ต่อ
ให้
เป็น
เทพ
เจ้า
พี่
สาว
ก็
ดู
ได้

ผู้เขียน SIEATA COMPLEX
ผู้วาด XTER

CHARACTER DESIGN
XTER

«ถ้าเพื่อเมฆแล้วละก็...นี่ฉันต้องเป็นศัตรูกับคนทั้งโลกนี่ไงจ้ะ»

Contents

Porlogue	3
Chapter 1	9
Chapter 2	32
Chapter 3	67
Chapter 4	89
Chapter 5	112
Chapter 6	143
Chapter 7	165
Last Chapter	192
SP Chapter	206

Prologue.

กลิ่นของความตายลอยละล่องไปทั่ว

ควันไฟจากไฟไหม้กระหน่ำจากซากของปราสาทที่พังทลาย
เลือด ก้อนเนื้อกระจายกระจายราวกับ ร่างของอิสตรีในชุดเสื้อคลุมสีดำ
กำลังวิ่งหนีออกจากปราสาทอย่างไม่คิดชีวิต มือของเธอโอบอุ้มบางสิ่ง
เอาไว้ ท่ามกลางเสียงตะโกนที่ไล่หลังมา

“มันอยู่ตรงนั้น”

“ตามมันไป เร็วเข้า”

“อย่าให้มันหนีไปได้”

เสียงตะโกนที่เปี่ยมด้วยความโกรธทำให้สตรีในชุดสีดำต้องสับ
เท้าวิ่งอย่างไม่คิดชีวิต ท่ามกลางความอบอวลของกลิ่นควันชวนคัดจมูก
จิตอาฆาตมุ่งร้ายอันเกิดจากชัยชนะของผู้ถูกกดขี่ที่มีต่อผู้เหนือกว่า
คละคลุ้งไปทั่ว แม้แต่เธอยังมีอาจจะต่อต้านทำได้เพียงวิ่งไม่คิดชีวิต
เท่านั้น

ศักราชอามานดำที่ 112 จอมมารผู้สร้างความกลัวและ
ครอบครองโลกใบนี้ถึงจุดจบลงด้วยฝีมือของกองกำลังต่อต้านของผู้กล้า
ที่ยกทัพโรมรันกับอาณาจักรแห่งมารนี้นานนับปีและจบลงด้วยความ
พ่ายแพ้ของจอมมาร เหล่ามารพ่ายแพ้และแตกสลาย ทัพของมนุษย์บุก
เข้าสู่เมืองหลวงของเผ่ามารเช่นฆ่าพวกมันอย่างโหดเหี้ยมจนแผ่นดินของ
เผ่ามารที่เคยเกรียงไกรกลายเป็นกลียุค
แม้กระทั่งปราสาทจอมมารก็ถูกเผาจนไหม้เกรียมไม่มีชิ้นดี

สำหรับสตรีในชุดดำนั้น แม้เธอจะเป็นลูกสาวของจอมมาร แต่มีพลังเพียงน้อยนิด ๆ สิ่งที่ทำได้คือ หนีไปพร้อมกับพาความหวังสุดท้ายของเผ่าพันธุ์ไปด้วย

ต้องลงไปทางใต้

เธอบอกตัวเองแบบนี้เนื่องจาก มีอาณาจักรมารอีกแห่งอยู่ แม้ว่าจะเป็นเผ่ามารที่น่ารังเกียจ แต่เธอไม่มีทางเลือกอื่น ถึงจะต้องทำการขายร่างกายนี้หรือตกเป็นของเจ้าอาณาจักรแห่งนั้น เธอก็ต้องทำเพื่อคนที่อยู่ในอ้อมแขนนี้

“อู๊ว อู๊ว”

เสียงของทารกดังขึ้น หญิงสาวเหลือบมองเจ้าของเสียงในมือ แล้วบอกสั้น ๆ แค่ว่า

“ไม่ต้องกลัวนะ ไม่ต้องกลัว พี่จะพาหนีไปให้ได้”

เธอออกกับทารกในอ้อมกอดพร้อมรอยยิ้มแล้ววิ่งต่อไป โดยไม่รู้ว่ามีร่างหนึ่งกำลังเคลื่อนที่ตามมาจากเบื้องหลังด้วยความเร็วเกินมนุษย์ หญิงสาวในชุดดำรู้แล้วว่า ใครตามมา เธอจึงรีบเร่งฝีเท้าขึ้นอีก แต่ก็เหมือนยังช้าเกินไปอยู่ดี

“หลีกไป !!”

พลังแสงสีเงินเรือง ๆ ถูกปล่อยออกจากฝ่ามือของหญิงสาวในชุดดำเป็นลักษณะคล้ายกระสุนปืน กระสุนพลังเวทย์ถูกยิงออกไปจนทำให้ต้นไม้รอบข้างถึงกับโค่นในคราวเดียว แต่สิ่งที่ไล่ตามมานั้นกลับปิดป้องมันออกไปได้อย่างง่ายดายราวกับเป็นเพียงสายลมเบา ๆ เท่านั้น

จากนั้นดาบสีเงินก็พุ่งเสียบเข้าทะลุร่างของสตรีชุดดำ เลือดสีแดงซึมจากรอยแผล ฟাঁคคลุมศีรษะเปิดอกเผยให้เห็นเขาแหลมที่งอกออกมา ดวงตาของเธอจ้องมองมายังร่างของผู้ปลิดชีพเธอไม่เว้นวาท

เธอรู้ดีว่า หญิงสาวที่อยู่ตรงนี้นั้นคือ ผู้ใด

หญิงสาวผู้มีดวงตาสีทองค้างคางมประดุกัจฉุณณ์เลิศค่า เส้นผมสีน้ำตาลเข้มโบกสะบัดไปตามแรงลม เธอสวมชุดเกราะเพียงน้อยชิ้นจนเผยร่างกายที่ได้รูปและเต็มไปด้วยกล้ามเนื้อที่ฝึกมาอย่างดี เมื่อกระชากดาบออกจากร่าง เลือดของเธอก็พุ่งไหลออกมา แล้วล้มลงกับพื้น

“ผู้กล้า...เล...โอ...น่า”

ภายใต้สติอันลางเลือน เธอเอ่ยชื่อผู้พรากชีวิตของตัวเองโดยที่ในมือยังคงกอดบางอย่างไว้แน่น ความเย็นเข้ามาสัมผัสร่างตัดสลับกับลมหายใจอุ่น ๆ ของทารกน้อย

“พะ พะ ผู้กล้า...”

“มีค่าใดจะสั่งเสียหรือ ?”

เสียงเสนาะราวกับกระดิ่งใสตอบมายังมารสาวราวกับไม่ใส่ใจ

“ชะ ชะ ข้ามีเรื่องขอร้อง”

“ขอร้อง ?”

เธอเอียงคอเหมือนไม่เข้าใจว่าเหตุใดผู้ถูกสังหารจึงมาขอร้อง เพชฌฆาตแบบเธอกันเล่า ?

“ได้โปรด...ช่วยเด็กคนนี้ได้ด้วย”

สตรีชุดดำเผยสิ่งที่อยู่ในอ้อมแขนขึ้นมา ดวงตาของผู้กล้าสาว เบิกโพลงราวกับไม่เชื่อสายตาตนเอง สิ่งที่อยู่ตรงหน้าคือ ทารกเพศชายที่กำลังร้องไห้ ผิวของเด็กชายมีสีขาวยอมพูนวลเหมือนเด็กมนุษย์ทั่วไป เพียงแต่ว่ามีสิ่งหนึ่งที่แตกต่างก็ตรง ตรงหลังศีรษะของเขามีปานสีแดง คล้ายกับสัญลักษณ์ของเผ่ามารปรากฎอยู่ บ่งบอกว่า เขามีใช่มนุษย์ ?

“ได้โปรด ช่วยเด็กคนนี้ด้วย”

“ช่วย ?”

ผู้กล้าเลโอน่าถามย้อนกลับเหมือนไม่เข้าใจสิ่งที่สตรีชุดดำบอก

“ช่วย...เป็นพี่สาวให้เด็กคนนี้ที่”

คำขอร้องนั่นคือ จุดเริ่มต้นของเรื่องราวทั้งหมด

เรื่องราวของพี่สาวผู้แข็งแกร่งที่สุดและน้องชายผู้แสนอ่อนโยน

+++++

Chapter 1

ผมฝัน

ผมมักฝันถึงเรื่องราวที่ตัวเองไม่เคยเห็นมาก่อน

มันเป็นภาพของโลกที่ไม่ใช่โลกเดียวกันกับที่เราอยู่ตอนนี้ โลก
อันห่างไกลจนยากจะคาดเดา

มันเป็นเรื่องราวของฝันร้าย

ภาพไฟที่แผดเผาหมู่บ้านแห่งหนึ่ง พระเพลิงพิโรธได้แผดเผา
ทุกสิ่งอย่างบ้าคลั่งราวกับต้องการลบเลือนทุกสิ่งให้หายไป ผมสัมผัสถึง
กลิ่นเหม็นของควันไฟ สัมผัสได้ถึงซี่งี้เถ้าที่เกิดจากไฟลอยละล่องไปทั่ว
บริเวณ เสียงของไฟที่กัดกินสลั้บดังก้องกับเสียงกรีดร้องของผู้คนที่ต่าง
ส่งเสียงร้องด้วยความหวาดกลัว หวาดผวา และ เต็มไปด้วยรู้สึกอันน่า
ตื่นตะลึงดังขึ้นไม่หยุดหย่อนทำเอาหัวใจของผมสั่นสะท้านกับสิ่งที่เกิดขึ้น

ภาพเบื้องหน้าตัดไปเป็นภาพของผู้คนที่วิ่งวนเอาตัวรอด ร่าง
ของคนแล้วคนเล่าล้มลงเพราะ ถูกไฟเผาร่างกาย บ้างก็สำลักควันจนทน
ไม่ไหว พวกเขาสิ้นชีวิตอยู่ ณ ที่ตรงนั้น

ผมพยายามอุดจมูกกันลมหายใจให้สุดเอาควันเข้าไป แต่สติ
ของผมค่อย ๆ ลางเลือนทีละน้อย ร่างกายโอนเอน เข้าสองข้างทรุดลงกับ
พื้นแล้วล้มลง

ผมพลิกตัวกับพื้นเงยหน้าขึ้นมองไปบนท้องฟ้าที่ถูกทาทั้บด้วย
สีดำนสนิท ไร้ซึ่งแสงดาวหรือจันทรามีเพียงควันที่ลอยละล่องออกมา
เท่านั้น

มือของผมพยายามเอื้อมมือไปเบื่องหน้าหวังไว้คิดว่าเอาตัวรอดจากห้วงนาที่สุดท้าย

ปากของผมเอ่ยเอิ้นปากเรียกชื่อหนึ่ง

พี่

พี่ครับ

พี่

กรีงงงงงงงงงงงงงงงงงงงงง

เสียงนาฬิกาปลุกดังขึ้นในห้วงที่พอเหมาะพอเจาะทำให้ผมหลุดจากวงค์อันมืดมิดแล้วลิ้มตาตื่นขึ้นมาในห้วงเวลาปัจจุบันได้อย่างพอเหมาะพอเจาะ

กลิ่นของควันไฟในฝันจางหายไปราวกับหยาดน้ำค้างในยามสาย มันถูกแทนที่ด้วยกลิ่นของอาหารที่ลอยละล่องผ่านมาผสมกับกลิ่นของอากาศยามเช้าอันแสนสงบที่ป็นมาอย่างเข้ากัน เสียงนกร้องระยิบระยับดังมาจากต้นไม้ตรงหน้าบ้านอย่างว่าเรียงประสานเสียงของไก่ขันที่ดังมาจากบ้านใกล้เคียง ๆ กัน ผมรับรู้ว่ารุ่งเช้าของวันใหม่ได้มาถึงแล้ว

“เฮลละ”

ผมเอื้อมมือไปปิดนาฬิกาปลุกที่ตั้งจนนำราคาถูกลงปล่อยให้บรรยากาศและธรรมชาติเข้าปกคลุมพื้นที่และความเงียบทดแทน

ผมค่อย ๆ ลุกขึ้นจากเตียงมุ่งหน้าไปยังห้องน้ำที่อยู่ใกล้ ๆ แล้วล้างหน้าล้างตา

น้ำในก๊อกเย็นเยะเยือกเมื่อสัมผัสลงบนมือ ผมก้มมันขึ้นมา
กระทบลงบนใบหน้าของผม ความเย็นสัมผัสลงบนผิวใบหน้าจนรู้สึกเย็น
ไปทั่วร่างกาย สายตาของผมจับจ้องมองไปกระจุกบานใหญ่เบื้องหน้าที่
สะท้อนภาพของตัวเองที่อยู่ด้วยกันมาตลอด 15 ปี

ไม่เปลี่ยนไปสักนิด

ชื่อของผมคือ เมฆ

วันนี้เป็นวันแรกในชีวิตการเรียนม.ปลายของผม ถึงจะเป็นเด็กมัธยม
ปลายแล้ว แต่ตัวของผมก็ยังเตี้ยเหมือนเด็กม.ต้นไม่เปลี่ยนแปลงขนาด
ยืนมองกระจกอยู่ตอนนี้ก็อ่อนใจกับสภาพร่างกายตัวเอง

“โดนมะพร้าวล่อว่า เจ้าเตี้ยไปอีกนานแน่ ๆ เอ้ออออ”

ผมบ่นกับตัวเองในกระจกแล้วจ้องมองตัวเองด้วยความ
เอือมระอาแล้วถอนหายใจออกมาก่อนจะออกจากห้องไปยังบริเวณที่
กลิ่นหอมลอยละล่องออกมา

ผมลองดมกลิ่นดู น่าจะเป็นแกงจืดวุ้นเส้นมะม่วง

ผมผลักประตูห้องครัวเข้าไป สิ่งแรกที่เห็นก็คือร่างของหญิงสาว
ในชุดนักเรียนม.ปลายสวมทับด้วยผ้ากันเปื้อนสีชมพูกำลังยืนอยู่ตรงหน้า
เตา เธอกำลังใช้กระบวยตักน้ำซุปขึ้นมาชิมรสอย่างตั้งใจแล้วพยก
หน้าพอใจ ก่อนจะหันหน้ามองมาทางผม

“ตื่นแล้วหรือ เมฆ ?”

“ครับ พี่นางละครับ ?”

“พี่เพิ่งทำกับข้าวใส่บาตรให้คุณพ่อแม่เสร็จไป เกี่ยวกับข้าวของ
แม่ผมก็เสร็จแล้วละ แม่ผมไปล้างมือก่อนนะ”

“ครับ พี่นาถ”

เธอคนนี้มีชื่อที่ชื่อว่า นรินาถ หรือ นาถ เป็นพี่สาวแท้ ๆ และ
ครอบครัวเพียงคนเดียวของผม เธอมีเส้นผมสีดำยาวจรดลงบนแผ่นหลัง
ราวกับแพรวไหมเลอค่า รูปร่างสูงโปร่งเหมือนนางแบบที่ผสมส่วนเพียงแค่มองก็รู้สึกใจเต้นไปหมด

แถมนอกจากรูปร่างพี่นาถยังเรียกว่า โคตรเพอร์เฟ็กต์

ทั้งผลการเรียนที่เป็นระดับแนวหน้าของโรงเรียน แถมยังเคย
เป็นนักกีฬาโรงเรียนและเลขาธิการของสภานักเรียนอีกต่างหาก เรียกว่า
ครบเครื่องทั้งรูปร่างหน้าตาและความสามารถ ที่สำคัญกว่านั้นก็มีผู้ชาย
มาสารภาพรักไม่เว้นแต่ละวัน แถมคนที่มาสารภาพรักล้วนแล้วแต่เป็นรุ่น
พี่ในชมรมกีฬาบ้าง เพื่อนร่วมห้องบ้างหรือแม้แต่เพศเดียวกันเองยังมีเลย
แต่ว่า พี่เขากลับปฏิเสธทุกคนด้วยเหตุผลว่า

‘ขอโทษนะ ต้องดูแลน้องนะ’

พ่อแม่ของพวกเราเสียชีวิตไปตั้งแต่ผมยังจำความได้ ทำให้พี่
นาถต้องคอยดูแลผมมาตลอดโดยได้รับการอุปการะจากคุณน้าที่นาน ๆ
จะกลับมาบ้านสักที พี่เขาจึงทำทุกอย่างในบ้านแถมทั้งหมดรวมทั้ง
จัดการเรื่องเรียนไปพร้อมกัน ๆ จนหลายคนถึงกับซุบซิบว่า ทำไปได้ยังไง
ด้วยเหตุนี้ทั้งที่มีผลการเรียนดีมากจนสามารถไปเรียนในโรงเรียนดี ๆ ใน
ตัวเมืองได้ แต่พี่กลับปฏิเสธว่า ไม่ต้องการย้ายไปในตัวจังหวัด เพราะ

กลัวว่า จะดูแลผมไม่ได้ ถึงผมจะพยายามบอกให้พี่นาถยอมไปเรียนที่โรงเรียนในจังหวัดก็เถอะ พี่สาวก็ปฏิเสธแล้วบอกว่า ถ้าจะให้ไปเรียนแล้วละก็ผมต้องไปกับพี่ด้วย พอบอกแบบนี้ผมก็ต้องคอดกเนื่องจากตัวผม นั้นเรียกว่าเป็นคนละชั่วร้ายฟ้าและเหว

ถ้าพี่เขาเพอร์เฟกซ์ไปหมดแล้วละก็...ผมก็เป็นไอ้หน่วยที่ไม่มีอะไรดีเลย

ตัวก็เตี้ย ผลการเรียนก็คาบเส้น เล่นกีฬาก็ไม่เก่ง แถมยังป่วยบ่อยจนพี่เขาต้องเป็นห่วง จนรู้สึกว่ ผมเป็นตัวถ่วงความเจริญของพี่เขาด้วยซ้ำไป

ฟังแล้วเศร้านะคะ

“ตายจริง พี่ลื้มกรวดน้ำให้คุณพ่อคุณแม่ รอดเดียวนะ เมฆ พี่ไปกรวดน้ำแปะ”

“ครับ”

ผมยิ้มรับพี่นาถที่วิ่งกุ๊กกิ๊กออกจากบ้านไปพร้อมกับแก้วที่ใส่น้ำไว้จนเต็ม เธอเดินไปที่ใต้ต้นไม้ใหญ่แล้วค่อย ๆ ท่องคำสวดกรวดน้ำให้แก่พ่อกับแม่

ท่าทางของพี่นาถตอนกำลังท่องคำสวดกรวดน้ำางดงามมาก ๆ ยิ่งบวกกับแสงตะวันยามเช้าที่สาดส่องกระทบบนร่างของพี่เขาจนเหมือนเทพธิดายิ่งงัยงั้น

“เสร็จแล้วจ๊ะ เมฆ กินข้าวกันเถอะ”

“ครับ พี่”

ผมพยักหน้ารับแล้วเดินไปตักข้าวลงในจานก่อนยื่นจานให้พี่
เขาดู

“ข้าวแคะนี่พอไหมครับ ?”

พี่นาคมองอยู่ครู่หนึ่งก็พยักหน้าแล้วรับจานไป ส่วนผมก็ตักข้าว
ส่วนผมลงจานแล้วนั่งลงกับพื้น

ปกติบ้านอื่นจะกินข้าวกันบนโต๊ะอาหาร แต่บ้านเราจะพิเศษ
หน่อยตรงที่นั่งกินกันบนพื้น พี่นาคจะเอาเสื่อมาปูแล้ววางกับข้าวเอาไว้
แล้วล้อมวงกัน

“แกงจืด พี่ทำให้เมฆแบบเต็มทีเลยนะ มีทั้งหมูสับ มีสาหร่าย
มีลูกชิ้นปลาด้วย ฉลองที่ได้เข้าเรียนม.ปลายด้วยกันไงละ”

“ขอบคุณครับพี่ แต่เหมือนจะเยอะเกินนะครับ”

ผมหันมองหม้อแกงจืดบนเตาที่ใหญ่พอควรพาลงคิดว่า พี่นาค
ชอบทำอะไรเยอะ ๆ แบบนี้ทุกทีไม่เห็นใจคนกินเลย

“ไซ้ก็กินเยอะ ๆ นะ จะได้โตไว ๆ”

พี่นาคเอาช้อนกลางมาตักไข่เจียวที่ทอดเสร็จมาวางให้ผมบน
จาน ไข่มีสีเหลืองชวนรับประทานอย่างมาก ฝีมือทำอาหารของพี่เขานี้ทำ
เอาหิวได้จริง ๆ

“ผมอยากโตจะแย่อยู่อแล้วครับ พี่”

“เดี๋ยวก็โตจ้ะ พี่จะทำอาหารอร่อยให้กินเยอะ ๆ นะ”

“พี่ครับ กินกับบ้างสิครับ เดี่ยวข้าวก็เย็นหมดหรอก”

ผมบอกพี่นาถที่เอาแต่ตักกับข้าวลงในจานผมจนพูน ส่วนจานของพี่นาถที่แทบไม่มีอะไรเลยนอกจากข้าวสวยร้อน ๆ กับน้ำแกงจืดเล็กน้อยเท่านั้น

“ไม่เป็นไรหรอก พี่กินทีหลังได้จ้ะ เมฆกินเยอะ ๆ นะ”

“ไม่ได้นะครับ พี่นาถก็ต้องกินด้วยนะครับ วันนี้ตื่นมาแต่เช้ายังไม่ได้อะไรไม่ไช่หรือครับ มา ผมตักให้”

ผมใช้ช้อนกลางตักกับข้าวให้พี่นาถกินบ้างโดยไม่ฟังที่พี่สาวคนนี้จะบอก แล้วตักกับข้าวให้พี่นาถจนล้นจาน มีของดี ๆ น่ากินเต็มไปหมด

“เยอะไปนะ เมฆ”

“แค่นี้ไม่เยอะหรอกครับ พี่นาถ”

“แต่...พี่ทำให้เมฆกินนะ”

“ผมกินไม่ไหวหรอกครับ พี่นาถต้องกินด้วย”

ผมยื่นคำขาดทำให้พี่สาวคนนี้ยอมใช้ช้อนตักข้าวขึ้นมากินแล้วเผยรอยยิ้มออกมา

“อ่อยดีนะ”

“ผมชอบกินข้าวกับพี่นาถที่สุดเลยครับ”

สีหน้าของพี่นาถเหมือนจะประหลาดใจแล้วตอบว่า

“อ้อ พี่ก็เหมือนกัน”

หลังเก็บจานส่งให้พี่นาถล้างแล้ว ผมก็เดินไปอาบน้ำในห้องน้ำเพื่อเตรียมตัวไปโรงเรียน วันเปิดเทอมแรกแบบนี้จะให้สายก็คงไม่ได้ ผม

จึงอาบน้ำอย่างเร่งรีบ อากาศของวันนี้สบาย ๆ ไม่ร้อนมาก น้ำจึงมีอุณหภูมิที่พอเหมาะพอเจาะดีกับการอาบน้ำอย่างยิ่ง พอน้ำจากชั้นกระตบลงบนร่างกาย ความเหนียวอ่อนก็ถูกพัดพาให้หายไป ผมยืนรดน้ำลงบนร่างกายอยู่ครู่หนึ่งก็รู้สึกได้ว่า ตัวเองมีอะไรผิดปกติบนกระจะก

“??!!”

ผมจับบริเวณหน้าผากเหมือนมีอะไรสั๊กอย่างมันนูนขึ้นมา หัวโนหรือ ไม่ใช่สิ ถึงโน มันก็ไม่น่าจะแข็งเหมือนกระดูกแบบนี้หรือ หรือว่า กระดูกจะเติบโตแล้ว แต่เฉพะหน้าผากเนี่ยนะ

แปลก

ผมเก็บความสงสัยนี้เอาไว้แล้วคิดแบบด้านดี ๆ เอาไว้ว่า คงไม่มีอะไรหรอกมั้ง คงแค่กระดูกมันนูนขึ้นมา อืม มันต้องแบบนี้แหละ

มันต้องไม่มีอะไร

ไม่มีอะไรแน่ ๆ

“เมฆ เสรีจหรือยังจ๊ะ”

“ครับ ใกล้แล้วครับ พี่”

ผมขานรับที่นั่นแล้วรีบอาบน้ำแล้วออกมาจากห้องคิดว่าเอาเสื้อนักเรียนขึ้นมาสวมแล้วเดินตามพี่นาคที่ยืนรออยู่หน้าบ้านออกไปพร้อมกัน

ใช้เวลาเดินทางจากบ้านของพวกเขาไปยังโรงเรียนประมาณ 30 นาทีด้วยการโดยสารรถประจำทางสีน้ำเงินที่วิ่งทุก ๆ หนึ่งชั่วโมง เนื่องจากเป็นช่วงเวลาเร่งด่วนทำให้ผู้โดยสารค่อนข้างแน่นและคราคร่ำ

ไปด้วยนักเรียนที่โดยสารกันมาเต็มคันจนแทบไม่มีที่นั่ง ผมกับพีนารถจึงต้องยืนด้วยกันมาตลอดทาง

ตอนนี้เราสองคนยืนอยู่ตรงท้ายรถกับบรรดานักเรียนคนอื่น ๆ ที่อัดแน่นเป็นปลากกระป๋องกันอยู่ตอนนี้ เนื่องจากผมเอื้อมมือไม่ถึงราวรถเมล์ ผมจึงต้องใช้แขนจับพีนารถเอาไว้ไม่ให้ล้ม โดยมีสายตาของคนทั้งรถเมล์ที่มองมาทางเราเป็นตาเดียวด้วยความสนใจ ทำเอาผมรู้สึกอายขึ้นมาจนไม่กล้าสบตากับใครเลย

เพราะทนไม่ไหว ผมเลยบอกพีนารถทันที

“เออ...พี่ครับ”

“อะไรจ๊ะ เมฆ”

“คือว่า ให้ผมจับราวรถเมล์จะดีกว่าไหมครับ แบบนี้มันแปลก ๆ”

“แปลก ?”

พีนารถถาม

“คือให้ผมมาจับแขนพี่ไว้แบบนี้มันจะดูแปลก ๆ ไหมครับ”

“แล้วเมฆจับราวถึงเหวอจ๊ะ ?”

เจอคำถามนี้ ผมละจใจทันที

“ไม่ถึงครับ”

“เห็นไหม เมฆจับแขนพี่ไว้นะถูกแล้ว เกิดรถเบรก แล้วเมฆทรงตัวไม่ดีล้มหัวฟาดไปจะแย่เอานะ”

“แต่ว่า คนอื่นเขาจะมองไม่ดีนะคะ”

“เราเป็นพี่น้องกันนะ ไม่เป็นไรหรอก”

“คะ ครับ”

ผมไม่รู้จะพูดอะไรต่อเลยเจียบไปกระทั่งพี่นาถก็เอ่ยขึ้นมาว่า

“พี่ลองหัดขี่มอเตอร์ไซด์ดูบ้างดีไหมนะ”

ที่จริงบ้านเราก็มีมอเตอร์ไซด์สีแดงของคุณพ่อจอดเอาไว้อยู่เหมือนกัน แต่มันไม่ได้ใช้มาสักพักแล้ว เนื่องจากทั้งผมกับพี่นาถขี่มอเตอร์ไซด์ไม่เป็น ถ้าขี่ได้แล้วการไปโรงเรียนอาจจะสบายขึ้นก็ได้

ผมนึกถึงภาพพี่นาถขี่มอเตอร์ไซด์แล้วมีผมซ้อนท้ายขึ้นมา มันก็ดูเหมาะกับพี่เขาดีนะ

“ก็ดีนะคะ”

“จริงด้วยเนอะ สงสัยต้องไปสอบใบขับขี่แล้วละนะ เมฆจะได้นั่งซ้อนพี่ไปเรียนด้วยกัน ประหยัดค่ารถเมล์ด้วยเนอะ”

“ครับ คงจั้น”

“เห็นมำ จั้นพี่จะพยายามนะ”

พี่นาถอารมณ์ดีขึ้นมาทันที แม้จะไม่ได้ยิ้มกว้างออกมา แต่ผมก็รู้สึกได้ว่า พี่เขากำลังดีใจ

เป็นท่าทางที่ทำให้ผมผ่อนคลายขึ้นมาเลยนะ

หลังลงจากรถบัสที่จอดตรงป้ายหน้าโรงเรียนแล้ว ผมกับพี่นาถก็เดินเข้ามาโรงเรียนพร้อมกัน แสงแดดอ่อน ๆ ของยามเช้าที่สาดส่องลงมา รอบ

ข้างมีนักเรียนมากมายเดินเข้ามาในโรงเรียนนี้ บางคนก็กำลังคุยกับเพื่อนกันออกรส บางคนก็กำลังอ้าปากหาวออกมาเหมือนนอนไม่อิ่ม บางคนสวมชุดนักกีฬาวิ่งสวนไปเมื่อสักครู่นี้ เป็นบรรยากาศเฉพาะตัวของโรงเรียน

“ยินดีต้อนรับสู่โรงเรียนใหม่จ้ะ”

พีนาดเอ่ยขึ้นพร้อมยิ้มให้ผมยิ้มที่กำลังมองทอดยาวออกไปด้วยความรู้สึกที่ว่า ชีวิตวัยเรียนสามปีของตัวเองเริ่มต้นขึ้นที่นี้ ณ บัดนี้เป็นต้นไป ตอนนั้นเองก็มีร่างของหญิงสาวคนหนึ่งยื่นเท้าเอวยืนจังก้ำอยู่ตรงหน้าของพวกเราสองคนพอดี

“นี่ สองคนนั้นนะจะมัวจู้จี้กันอีกนานแค่ไหนกันยะ ปล่อยรอดตั้งนานแล้วนะยะ”

เสียงที่เต็มไปด้วยอารมณ์บูดบึ้งดังขึ้นทำลายบรรยากาศอันงดงามของผมกับพีนาดไปจนหมดสิ้น ไม่เปลี่ยนจากปิดท่อมตอมนม.ต้นเลยนะ เธอคนนี้

เจ้าของเสียงไวยววยมีชื่อว่า มะปราง เป็น เพื่อนสมัยเด็กของผม

เธอมีเส้นผมสีทองยาวเลยมัดเป็นทวินเทล เธอสายตาสั้นจึงสวมแว่นตากลมโตเอาไว้แทบตลอดเวลา หางตาชี้ขึ้นจนดูคุดันแล้วเหยี้ยว ผิดรูปปร่าง เธอสูงกว่าผมเล็กน้อย

ใบหน้าของเธอน่ารักสมกับเด็กม.ปลาย และดูท่าทางจะเป็นสาวงามไม่ต่างกับพีนาดได้เลยด้วยซ้ำ

ยกเว้นแค่ว่า ตรงช่วงอกของเธอนั้นค่อนข้างจะน่าสงสาร
เนื่องจากแบนราบไม่มีส่วนเว้าส่วนโค้งใด ๆ ทั้งสิ้น

ถึงจะพยายามกินนมแค้ไหนก็ไม่ใหญ่ขึ้นอยู่ดี

จนกลายเป็นปมประจำตัวไปเรียบร้อยชนิดว่ามีคำกล่าวที่สืบทอดกันมา เรียกแบนออกมาโดนกระทืบแน่

มะปรางเป็นเพื่อนสมัยเด็กของผม ตั้งแต่จำความได้ก็มีเธอมาคอยเล่นด้วยที่จริงต้องบอกว่า ผมเป็นคนที่โดนรังแกบ่อย เวลาพีนาถไม่อยู่ เธอจะมาช่วยผมเสมอด้วยความเอื้อยแบบนี้ เธอจะมีคำพูดติดปากว่า

“ถ้าไม่มีฉันอยู่ เหมงก็ทำอะไรไม่ได้เลยสินะ”

หลังจากนั้นพวกเรา ก็เรียนด้วยกันมาตลอดกระทั่งป.สาม มะปรางต้องย้ายไปอยู่อีกฟากหนึ่งของเมืองจึงไม่ค่อยได้เจอกันเท่าไรหรอก แต่เป็นพอเจ้าตัวรู้ว่า ผมจะมาเรียนที่โรงเรียนนี้ เจ้าตัวก็ดีใจมาก ๆ บอกให้ผมรีบโผล่มาไว ๆ นี่ละ

เป็นครั้งแรกในรอบหลายปีที่ ผมอยู่โรงเรียนเดียวกับกับมะปราง

“สวัสดิ์จ๊ะ มะปราง ขอโทษนะ พอดีพี่ทำบุญเช้าเลยมาสาย”

“ไม่เป็นไรค่ะ หนูแค่จะบ่นอีตาไม่ได้เรื่องคนนี่เท่านั้นเองค่ะ พี่นาถ”

มะปรางยิ้มตอบพีนาถแล้วหันมองเขม่นตาใส่ผมซะงั้น

“นายกัด้วยแหละ วันนี้เป็นเปิดเทอมวันแรกของม.สี่นะยะ จะรีบกระตือรือร้นสักหน่อยแล้วมาแต่เช้าไม่ได้หรือไงยะ อุตสาห์หันดอย่างดีว่าจะมารอแต่เช้าจะได้เดินสำรวจห้องเรียนด้วยกันไม่ใช่หรือนี่ ปล่อยให้รอเกือบชั่วโมงเลยนะ”

“ขอโทษนะ มะปราง พอดีว่า...”

“นายนะ เจียบไปเลย แล้วขอโทษที่ทำให้ยืนแห้งกอยู่ตรงนี้ก็พอยะ”

ไม่ฟังซะงั้น

“ขอโทษนะครับ คุณมะปราง”

“นี่คือ กฎสำคัญของการขึ้นม.ปลายเลยนะ ต้องรู้จักว่านอนสอนง่าย เคารพคนอื่น นี่คือ หลักพื้นฐานเลยนะยะ จำเอาไว้”

มะปรางใช้กอดตัวเองแน่นหวังจะขบแน่นหน้าอกขึ้นมาให้ดูยิ่งใหญ่ แต่นิจจาที่ทำยังไงมันก็ไม่ใหญ่ขึ้นอยู่ดี

“เดี๋ยวเถอะ ทำหน้าตาแบบนั้น หมายความว่ายังงัยยะ !!”

“ไม่ได้อะไรเลยนะ”

“เมฆ นายกำลังคิดว่า ฉันน่าสงสารอยู่ใช่ไหม”

“ไม่ใช่สักหน่อย”

“นายต้องคิดมันแน่ ๆ มาให้เตะชะะดี ๆ ฉันไม่ต้องการความสงสารจากนายหรอกยะ”

“อย่านะเพี้ย...”

มะปรางเดินปรีมาจะเตะผมด้วยความฉุนเฉียวที่ แต่ไม่ทันถึงตัวพีนาคที่ยืนมองอยู่ก็มาขวางเพื่อนสมัยเด็กผู้ฉุนเฉียวคนนี้เอาไว้เสียก่อน

“มะปราง พี่ขอละ อย่าทำอะไรเหมเลยนะ เขาไม่ได้คิดอะไรไม่ดีทั้งนั้นแหละ”

“พีนาคชอบให้ทำยหโมนีบ่อย ๆ ไม่ดีนะคะ จะเสียคนหมดการมองสุภาพสตรีแล้วทำท่าสงสารเพราะ หน้าอกแบนเนีย มันสมควรโดนฟ้าผ่าให้ตายคะ”

“ไม่ได้คิดอะไรเลยนะ มะปรางนะมาพาลฉันเองไม่ใช่หรือไง”

“หนวกหู หนวกหู หนวกหู ไปตายซะร้อยครั้งเลยไป”

มะปรางเอามือทุบผมหลายที่ด้วยความโกรธก่อนที่พีนาคจะเดินมาจับพวกเราแยกออกจากกันเสียก่อน

“จ๋า ๆ ทุบกันพอใจแล้วนะ ทั้งสองคน ไกล้วจะเข้าแถวแล้วแยกกันก่อนเดอะจ๊ะ เอาไว้ไปคิดบัญชีกับเมฆที่บ้านก็ได้นะ มะปราง”

“เดี๋ยวสิครับ พี่ คิดบัญชีอะไรกัน ผมไม่ได้”

“ถ้าพีนาคพูดแบบนี้ก็ตกลงคะ หนูจะได้เก็บบัญชีแค้นทั้งหมดไปที่เดียวเลย เตรียมตัวเตรียมไว้แล้วกันนะ เจ้าน้า เอะ”

มะปรางสะบัดหน้าแล้วเดินจากไปทิ้งให้ผมอยู่กับพีนาคทั้งสองคน

“ไปทำให้เขาโกรธแล้วนะ เมฆ”

“พีนาก็ไปใส่ไฟให้ผมแยกว่าเดิมอีกนะครับ เสาร์อาทิตย์นี้ผมโดนยัยมะปรางบุกมาที่บ้านแล้วเล่นงานผมแน่ ๆ”

ไม่รู้จะโดนอะไรด้วย ยัยนี่เป็นผู้ชายในร่างผู้หญิงชัด ๆ

“ก็ไม่เห็นเป็นไรนี่จ๊ะ เขาบอกว่า คนเรายังทะเลาะกันก็ยิ่งสนิทกันใช่ไหม”

“ผมกับยัยมะปรางยิ่งทะเลาะยิ่งตีกันมากกว่าครับ ไม่ได้สนิทขึ้นเลย”

“เหรือ พี่ว่า เวลาเมษคุยกับมะปรางดูสนุกออก”

“ไม่เห็นจะสนุกเลยครับ”

ผมส่ายหัวให้กับความคิดของพีนาดแล้วนึกในใจว่า พี่สาวของผมคนนี้ช่างมองโลกในแง่ดีเหลือเกิน

“แต่ก็ดีนะ มีมะปรางเรียนที่เดียวกัน พี่จะได้วางใจ”

“พี่ก็เรียนที่เดียวกันนะครับ”

“แต่ พี่อยู่คนละชั้นอาจจะมาทำช่วยเมษได้ยากนิดหนึ่ง มีมะปรางอยู่ด้วยถือว่าดีแล้วละ แบ่งเบาภาระ พี่ไปได้เยอะเลย”

พี่บอกผมแบบนั้นด้วยสีหน้าเหมือนเหงายังไงพิกล

“ไม่เป็นไรหรอกครับ พี่”

“หืม?”

“เพราะ ผมน่าจะได้อยู่โรงเรียนเดียวกับพีนะครับ”

“ ”